

Limitele disciplinei

Limitele disciplinei

Prin „disciplină” înțelegem exercitarea de purtare de grijă, consiliere și supraveghere în administrarea Casei lui Dumnezeu, pe care El a transmis-o poporului Său. Disciplina cuprinde formele cele mai diferite, în care se face cunoscută această purtare de grijă, de la formele cele mai simple de interes frătesc și sfătuire la corectare și îndreptare oficială în adunare, până la excluderea din părtășia sfinților, care, din păcate, uneori este necesară. Pentru a diferenția mai clar, dorim să prezentăm diferitele tipuri de disciplină sub cuvintele-cheie amintite. Aici nu este vorba atât de mult de problema disciplinei în general, ci mai degrabă de a prezenta limitele reale, conform Scripturii, pentru ceea ce se face.

1. Purtare de grijă frățească în general

După ce Domnul l-a reabilitat pe ucenicul Său Petru, care se rătăcise, El a dirijat, dacă am putea spune așa, exprimările de dragoste ale lui Petru față de El mai departe spre dragostea și grija față de mieii și oile Sale. Când samariteanul milostiv l-a găsit și l-a îngrijit pe omul căzut între tâlhari, el l-a dus la un han și s-a ocupat de îngrijirea lui în continuare. Mântuirea este începutul binecuvântat al unei lucrări, care continuă până la punctul său culminant la venirea Domnului. Această lucrare cuprinde învățătură, purtare de grijă și corectare în puterea Duhului Sfânt, oferite prin diferitele mădulare ale Trupului lui Hristos: „pentru ca mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele” (1 Corinteni 12.25).

Putem să spunem că această purtare de grijă constă în primul rând în oferirea de hrană adecvată, așa cum reiese din cuvintele Domnului: „Paște (sau hrănește) mieluşii Mei”. Apoi este necesară protecția dragostei: „Păstorește oile Mele”; și ca să nu ajungem la concluzia că „păzirea” este singura acțiune necesară pentru binele oilor, Domnul nostru Se întoarce în ultimul Său răspuns, pe care îl dă lui Petru, la simplitatea primului răspuns: „Paște (sau hrănește) oile Mele”.

Acțiunea de a paște oile ocupă în mod normal primul loc. Dacă un suflet a trecut de la moarte la viață, atunci trebuie înainte de toate, ca el să fie zidit prin „laptele curat” al Cuvântului. Astfel se asigură creșterea duhovnicească. Ce privilegiu prețios să poți să te îngrijești de mieii iubiți și de oile iubite ale turmei lui Hristos! Nu ne putem dori niciun drept mai mare decât de a da „măsura de grâu la timp” iubiților Domnului (Luca 12.42) - o slujbă în care este vorba în primul rând de lucrarea și Persoana Domnului nostru Isus. Este o slujbă unde toți pot să contribuie, cu toate că aceia care au daruri deosebite de învățătură ar trebui să împlinească cu bucurie slujba lor.

În adunările poporului lui Dumnezeu ar trebui să ne gândim întotdeauna că această purtare de grijă este foarte necesară. Fără ea, exersarea disciplinei este aproape imposibilă, chiar și în formele ei cele mai simple. Dacă frații nu primesc hrana corectă, devin din punct de vedere duhovnicesc așa de „anemici”, încât chiar la cea mai simplă formă de muștrare reacționează foarte sensibili. Ei sunt atunci practic prea slabi, pentru a experimenta binecuvântarea slujbei din Ioan 13 - „voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora” (versetul 14). De aceea să fim atenți, ca întotdeauna într-o slujbă să existe hrană din belșug, laptele curat al Cuvântului, care corespunde diverselor nevoi ale sfinților, ca ei să fie zidiți pe credința sfinților și să fie hrăniți cu cuvintele credinței și astfel, prin cunoașterea adevărată a lui Dumnezeu, să crească duhovnicesc.

Să ne îndreptăm acum spre tema care ne stă mult pe inimă.

2. Consiliere și supraveghere frățească

Pe credincioșii tineri îi amenință pericole deosebite din trei direcții: din interior, de la fire, apoi din exterior, de la lume, iar la final de la satan care vrea să folosească permanent firea și lumea pentru a întoarce sufletul de la simplitatea față de Hristos. Dragostea ne va determina să ne îngrijim de mieii turmei. Ei ne-au fost încredințați, iar noi trebuie să ne întrebăm, dacă lipsa de acțiune a acelei dragoste care se îngrijește de ce este în jurul ei nu este motivul pentru care nu se mai adaugă oameni la ceata sfinților care se adună pentru Numele Domnului.

Primul element al acestei consilieri constă în veghere: „...ei veghează asupra sufletelor voastre, ca unii care vor da socoteală” (Evrei 13.17). Fiecare păstor veghează asupra oilor sale. Dacă nu ar face aceasta, ar însemna că deschide calea pentru atacul lupului. Ar trebui să ne ocupăm și de lucrurile cele mai simple, de exemplu participarea regulată la orele de adunare, umblarea personală în viață, legăturile și lucruri asemănătoare. Observăm imediat că pășim aici pe un teren delicat, că această formă de purtare de grijă pune anumite limite.

Trebuie să fim veghetori, dar nu suspicioși. O supraveghere plină de dragoste și bunăvoință este cu totul altceva decât un duh neliniștit, curios, care se amestecă în toate. Nu trebuie să bănuim răul fără o bază convingătoare. Și chiar în legăturile frățești, despre care vorbim aici, trebuie să ne ferim să susținem pe nedrept motive care nu sunt bune dacă ceva nu este evident.

Concret, dacă un credincios tânăr lipsește adesea de la orele de adunare, nu ar fi desigur înțelept sau corect să presupunem imediat că aceasta se datorează lipsei de interes. Mai bine să abordăm acest lucru cu duhul încrederii, în dragoste, care nu gândește nimic rău. În loc să punem întrebări prea indiscrete, mai degrabă dragostea să caute să țină legătura cu acela a cărui umblare ne face griji și să câștige încrederea lui. Aceasta poate să fie suficient pentru a arăta în ce duh ar trebui să fie exersat un întreg complex de activități de purtare de grijă frățească. Nu vrem să zăbovim mai departe aici, dar le amintim cititorilor noștri că noi deseori tindem să cădem dintr-o extremă în alta, de la indiferență pe de o parte la amestecare în lucrurile altuia pe de altă parte, la aceasta neavând dreptul doar dacă fratele ni se adresează.

Aceasta ne conduce să vorbim despre osteneala care merge mai departe când este vorba de corectarea de greșeli sau slăbiciuni publice, cum vedem în imaginea din Ioan 13. În Lege era poruncit: „Să mustri negreșit pe aproapele tău și să nu porți păcat din cauza lui” (Levitic 19.17). Ceea ce este acum poruncit sub har, este osteneala dragostei adevărate. Cât de adesea ne preocupăm, din păcate, cu răul la alții, fără să fim exersați personal, și vorbim despre ei în loc să vorbim cu ei! Astfel, nu îi ajutăm deloc. Dacă află că vorbim în spatele lor despre ei,

aceasta îi va îndepărta.

Dragostea prinde curaj și merge la fratele care a făcut o greșeală, după ce înainte a căutat în rugăciune Fața Domnului pentru el și noi înșine. „Chiar dacă va fi căzut un om în vreo greșeală, voi, cei spirituali, îndreptați pe unul ca acesta cu duhul blândeții”, este scris în Galateni 6.1.

Încrederea fratelui a fost câștigată. Atunci nu se mai ridică în el gândul că dorim să-l smerim sau să ne punem noi mai presus de el. Noi îi aducem Cuvântul simplu al lui Dumnezeu și îl folosim la situația respectivă – la umblarea sa, la legăturile sale sau ce ar putea fi. Singurul nostru scop este reabilitarea lui. Și în tot harul și dorința unei inimi care stă în legătură cu Hristos, căutăm să paștem oaia Sa iubită. Aceasta este o activitate binecuvântată și totuși foarte sensibilă, care pentru o reușită bună necesită în mod deosebit harul Domnului nostru. La aceasta se referă El cu cuvintele: „Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora” (Ioan 13.14).

Și aici există evident limite pentru exercitarea corectă a acestei răspunderi. Așa cum am spus, nu trebuie să fim peste măsură de suspicioși față de fratele nostru sau să-l învinovățim fără rost de un comportament greșit, care nu a fost dovedit. Cineva a legat poate, de exemplu, prietenii și legături rele. Noi nu trebuie să trecem peste ceea ce ne este cunoscut ca fapt. Poate un frate tânăr a fost văzut în tovărășia unor tineri necredincioși și suntem foarte îngrijorați din cauza aceasta. Dar aceasta nu ne dă dreptul să-i reproșăm că a mers cu ei la cinematograf sau alte locuri asemănătoare. Limita este clară. Noi ne preocupăm numai cu ceea ce știm, nu arătăm spre pericole probabile legate de acest fapt și ne ferim să trecem peste realități simple despre care știm.

Dacă ne ocupăm în acest mod cu un suflet, în dragoste frățească și în încredere deplină, fără a aduce în discuție întreaga proporție a alunecării, adesea inima este cercetată și ajunge să se judece singură. Dacă dimpotrivă am fi exprimat bănuiala noastră și l-am fi acuzat de un lucru de care nu era într-adevăr vinovat, ar fi luat-o în nume de rău și ar fi folosit-o poate ca scuză pentru a merge mai departe pe calea greșită.

3. Disciplina făcută de adunare

De la exersarea purtării de grijă private și a supravegherii frățești ajungem acum la disciplina propriu-zisă făcută de adunare. Atât timp cât răul este de așa natură, încât mai există speranță de reabilitare și Numele Domnului nu este necinstit, trebuie să continuăm ostenelele private de a-l reabilita pe fratele care a alunecat. Dacă nu ne mai vedem în stare să-i spunem ceva, putem să ne arătăm îngrijorarea noastră în timp ce evităm legătura cu el. Uneori, puțină neglijență, pe care poate doar fratele nostru o înțelege, este mai eficace decât muștrări permanente cu cuvinte, față de care devine surd, mai ales când o astfel de rezervă este însoțită de semne de tristețe sinceră și de dovezi de dragoste atentă, atunci când se oferă prilejul. Domnul nostru scump i-a dat sârmanului, nelegiuitului Iuda, despre care El știa că voia să-L vândă, bucățița aleasă a pâinii. Dacă ar fi fost măcar o cantitate mică de sensibilitate în inima tare a lui Iuda, ar fi trebuit să fie mișcat de această dragoste.

Când cineva se simte împins spre o astfel de poziție, de a evita contactul cu fratele său, trebuie să fie atent ca aceasta să se întâmple în cadrul privat. Nimic nu lovește mândria mai mult, mai ales la unul care s-a îndepărtat deja de Dumnezeu, decât să fie ținut de stâlpul infamiei. Dar poate veni timpul când răul este de așa fel, că însăși dragostea și fidelitatea față de Domnul se văd constrânse să dirijeze atenția fraților spre un lucru, care nu mai poate fi adus în ordine pe nivelul privat. „Spune-l adunării” (Matei 18.17). Calea fratelui este acum cunoscută adunării, care are datoria să parcurgă diferitele trepte ale disciplinării. Poate exista necesitatea vădită pentru corectare. Calea fratelui este desigur greșită, și totuși și aici există limite clare puse de Scriptură. „Să-l bată cu patruzeci de lovituri; să nu le întrecă, pentru ca nu cumva, dacă-l vor bate cu mai multe lovituri peste acestea, fratele tău să fie disprețuit în ochii tăi” (Deuteronom 25.3).

Avem aici un principiu, care protejează chiar sub Lege de o asprime lipsită de cuviință. Cu cât mai mult ar trebui ca noi, care cunoaștem harul Domnului nostru Isus Hristos, să ușurăm disciplinarea cu îndurare!

Disciplinarea făcută de adunare se împarte în trei categorii: muștrare privată, muștrare oficială și excludere.

Întregul duh al Scripturii trebuie să ne conducă și mai puțin texte izolate doveditoare. Așa cum un frate trebuie să indice asupra păcatului aceluia „între tine și el singur”, pentru ca dacă este posibil să-l câștige pe fratele, același duh trebuie să caracterizeze adunarea în acțiunea ei. Aceasta este cuprinsă în cuvintele care urmează pasajului deja citat: „dacă nu va asculta nici de adunare...” În acest punct, poziția adunării este aceea din Galateni 6.1: „voi, cei spirituali, îndreptați pe unul ca acesta cu duhul blândeții”. Asemănător scrie apostolul: „Vă îndemnăm dar, fraților, muștrați pe cei în neorânduială” (1 Tesaloniceni 5.14).

Mustrarea privată

Mustrarea privată este într-o legătură foarte strânsă cu consilierea personală, încât aici trebuie spus doar puțin. Adunarea este poate convinsă că un frate are nevoie de o astfel de muștrare și însărcinează pe unul sau doi bărbați înțelepți, temători de Dumnezeu, cu greutate morală, să meargă privat la acela care este pe un drum greșit și să-l mustre din partea adunării. Ei trebuie să-i atragă atenția asupra faptului că el, aflându-se pe o astfel de cale, necinstește Numele și mărturia Domnului, că ei nu se pot face astfel una cu el. Ei trebuie să-l atenționeze și să-l roage să se plece și să se lase de rău. Limitele sunt aici clare. Ar fi de exemplu nepotrivit ca această muștrare să fie exprimată oficial. Aceasta ar da impresia mai degrabă și ar arăta așa ca și când ai vrea să scapi de o persoană incomodă. Mai mult, ar trebui avut în vedere numai exprimarea muștrării.

Poate unii în adunare sunt de părere că ar fi necesară mai mult decât această acțiune privată. Ei ar recomanda o muștrare oficială sau stăruie chiar ca această persoană să fie imediat exclusă. Toți care tind la aceasta trebuie să se gândească, că ei nu pot trece peste conștiința adunării. S-a făcut mult rău, pentru că unii, puțini, au stăruit pe un act extrem de disciplinare, în timp ce alții au fost convinși că ar trebui să fie luată o direcție mai puțin dură. Un chirurg bun speră să mențină un mădular. Amputarea este ultima lui cale de ieșire.

Mustrarea oficială

Să presupunem că mustrarea privată nu a condus la scopul dorit. Acum este necesar un alt pas, și anume mustrarea oficială. Răul a luat o asemenea proporție, încât nimeni nu poate închide ochii în fața lui. Totul indică spre faptul că se va dezvolta spre mai rău. Dragostea este acum conștientă că este necesară acțiunea radicală. Dacă un frate dorește să fie scutit de rușinea și smerirea de a fi despărțit un timp îndelungat de părtășie, atunci el trebuie să fie confruntat cu fapta lui greșită. O mustrare oficială se exprimă în prezența întregii adunări.

„Pe cei care păcătuiesc mustră-i înaintea tuturor, ca și ceilalți să aibă teamă” (1 Timotei 5.20). Sfinții care sunt adunați în Numele Domnului simt sfințenia prezenței Sale și simt în același timp harul Său și se văd obligați să mustre pe răufăcător. Presupunem că acela care exprimă o asemenea mustrare este cunoscut pentru bunătatea și blândețea sa (Filipeni 3.18). Limitele sunt aici evidente. Nu trebuie să se exprime supărare sau mânie, nici un semn de duh fariseic al îndreptățirii de sine. Tristețea este desigur atitudinea potrivită pentru aceia care sunt conștienți că Domnul lor a fost necinstit în casa prietenilor Săi, și nu ei.

Trebuie avut în vedere ca la prezentarea căii rele să nu ne lăsăm de la început prinși de exagerări. Să nu se spună nimic ce nu se poate sprijini deplin pe fapte, iar acestea trebuie prezentate în așa fel, încât cel care a acționat greșit, în loc să se îndreptățească, să nu poată decât să recunoască autoritatea mustrării și să se plece, pentru că simte că merită acest lucru.

Amintim în acest context cu o oarecare teamă o practică, ce se exercită la unii din poporul Domnului, prin care se cere de la o persoană „să nu ia parte”. Unii chiar au îndrăznit să ordone acest lucru, chiar fără a se sfătui înainte cu adunarea, în timp ce au spus că ei nu vor participa la frângerea pâinii dacă o astfel de persoană are voie să participe. Aceasta înseamnă de fapt să iei disciplina din mână adunării și să o lași să fie făcută de o persoană privată. Rezultatul poate fi doar că adunarea își atrage reproșul de a fi dominată de câțiva, puțini la număr, și că poate ușa este închisă pentru ceea ce de altfel putea fi începutul unei reabilitări.

Dacă respectivul caz devine mai lipsit de speranță, consilierea noastră ar trebui să fie mai intensă. Nu spunem că nu pot exista cazuri când adunarea poate avea sentimentul că un frate ar trebui mai bine să se retragă, dar astfel de cazuri sunt rare; un astfel de comportament este adecvat, dacă bănuiala întemeiată continuă, răul ar putea fi mai rău decât este cunoscut la timpul respectiv și vine în curând la lumină. Astfel, un frate despre care se spune că ar fi pe o cale păcătoasă, s-ar putea să apară în adunare pentru frângerea pâinii. Adunarea l-ar putea ruga să stea deoparte până este timpul să cerceteze cazul lui. Nu trebuie să mai spunem că aceasta ar trebui să se întâmple neîntârziat. Dar dezaprobăm, ca să se facă din neparticipare o măsură de disciplinare.

Excluderea

Ajungem acum la ultimul pas, excluderea, și rugăm pe cititorii noștri să ia seama câți pași au precedat acesta. Ne temem că mulți dintre noi am fost nedrepti în această privință. Am delăsat pașii anteriori de consiliere și supraveghere frățască așa de mult, încât păcatul oficial, cel puțin în parte, se datorează delăsării noastre, iar pe de altă parte răufăcătorului. Dacă răul a devenit așa de vădit și de așa fel, încât nu mai poate fi tolerat, așa cum este descris în 1 Corinteni 5, atunci există numai o cale: „Înlăturați pe cel rău dintre voi înșivă!” Motivul pentru o astfel de acțiune ar trebui totuși să fie clar. Nu ar trebui să existe loc pentru cea mai mică aparență de dușmănie personală sau de aluzie la o suspiciune că o anumită grupă s-a impus în adunare.

Răul care trebuie dat afară, trebuie să fie așa de evident, încât cei care îl aud să nu bănuiască faptul că s-a aplicat asprime neadecvată. Putem să fim foarte siguri că atunci când conștiința comună a fraților nu recunoaște o cale ca fiind rea, aceia care încearcă să aplice această disciplină ar trebui să se întrebe dacă nu se înșală. Nu avem aici de fapt o măsură de precauție dată de dragostea dumnezeiască, care îndreptățește pe poporul lui Dumnezeu să caute sfat la frații lui? S-ar putea spune multe la acest punct. Credem că nu este necesar să spunem mai mult.

Unui rău care a fost exclus nu i se refuză doar dreptul de a frânge pâinea. Frații nu au voie să mai aibă legături cu el. Și totuși, și aici există anumite limite de disciplină, pe care dorim să le prezentăm. Dacă persoana exclusă aparține de o familie creștină, este un soț sau frate, ar fi o greșeală să aplicăm literal cuvântul „cu unul ca acesta nici măcar să nu mâncați”. O soție nu va refuza să șadă la o masă cu soțul ei pus sub disciplină. Dacă ar face aceasta, ar leza obligația ei ca soție. Ea își arată refuzarea părtășiei într-un alt mod. Ar fi ca o persecuție, dacă s-ar insista ca ea să nu-și mai îndeplinească obligațiile în gospodărie.

Dorim să mai amintim că este bine să vedem din timp în timp de cel exclus, în nădejdea că Dumnezeu acționează în sufletul lui, pentru că și o excludere are ca scop o reabilitare (a se compara cu Levitic 14.3).

Aici dorim să spunem încă un cuvânt despre aspectele ce depășesc limitele locale ale disciplinei. Nu trebuie să amintim aproape deloc că adevărul despre unitatea Trupului și străduința de a păzi unitatea Duhului cer ca disciplina adevărată, exercitată de o adunare să fie recunoscută și respectată corespunzător de toate celelalte adunări. Ar fi o independență evidentă, dacă nu s-ar face aceasta. Dar aceasta subliniază cât de necesar este să facem disciplina așa cum am arătat: adecvat și conform Scripturii.

Așa cum s-a spus, dacă disciplina este atât de extremă, încât nu poate fi acceptată de conștiința fraților de altundeva, adunarea locală ar trebui să se întrebe dacă nu a făcut o greșeală. Într-un asemenea caz trebuie să caute părtășia și verificarea fraților ei de altundeva, care poate sunt mai experimentați în ceea ce a făcut. Dacă suntem în claritate că am acționat pentru Domnul, putem să fim încrezători că frații noștri, de a căror curăție duhovnicească suntem convinși, vor trage aceleași concluzii ca noi, când li se vor aduce la cunoștință faptele. Vom căuta în continuare sfatul și părtășia lor.

Este trist cât de multe despărțiri s-au făcut în trecut datorită faptului că principiul despre care tocmai am vorbit nu a fost recunoscut! Acțiuni de disciplinare extreme au fost impuse poporului lui Dumnezeu într-un astfel de mod, încât corectitudinea unei astfel de acționări nu a putut fi pusă sub semnul întrebării, ci ori ai fost constrâns să accepți, ori să te retragi de la părtășia cu adunarea care a exercitat disciplina. Nu trebuie să fim mai concreți aici, căci inimile noastre sunt rănite la gândul ratării în această direcție! Vrem doar să ne întrebăm, nu există un mijloc de salvare? Nu putem, cel puțin într-o anumită măsură, să mergem înapoi pe drum? Și dacă credem că la o disciplinare s-a folosit asprime neadecvată, nu ar trebui să admitem în teamă de Dumnezeu și în toată simplitatea și să dăm totul înapoi, atât de mult cât este posibil?

În încheiere vrem să ne punem la inimă această temă deosebit de importantă cu toate amănuntele ei. Să existe o trezire printre frați, o înviorare sinceră a harului în inimile noastre, care ia în considerare limitele, pe care le pune Cuvântul lui Dumnezeu fiecărui stadiu, în străduința de a exercita orice disciplinare necesară. Și să ne ferim de pericolele pe care le-am arătat.

clickbible.org